

มาตรฐานการศึกษา

เรามักเข้าใจผิด ว่ามาตรฐานการศึกษาอยู่ที่ กกอ./สกอ. จริงๆ แล้ว นั่นเป็นเพียงส่วนเดียว เป็นมาตรฐานในกระดาษ ยังมีส่วนมาตรฐานในการปฏิบัติ มาตรฐานในวัฒนธรรม มาตรฐานในคุณธรรม และอื่นๆ อีกมากมาย จาระไนไม่หมด

เมื่อวันที่ ๑๘ พ.ย. ๕๖ ผมได้รับฟังเรื่องเล่าจากผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง เรื่อง ดร. ก. จบจากต่างประเทศ ไปรับราชการใช้ทุนในมหาวิทยาลัย ร ในต่างจังหวัด และพบว่าลูกศิษย์เกือบทั้งหมดไม่ตั้งใจเรียน และเรียนอ่อนมาก ถึงเวลาสอบ ผลคือตกค่อนชั้น

เมื่อมีผลสอบออกมา ก็มีชายชุดดำ เป็น สมาชิก อบต. (ผมไม่แน่ใจว่าท่านเล่าว่าเป็นนายก อบต. หรือเปล่า) มาหา ดร. ก. ว่าลูกของตนจะสอบตกได้ไง อาจารย์สอนอย่างไร เด็กสอบตกค่อนห้อง ถ้าไม่แก้คะแนน จะมีเรื่อง

ดร. ก. ยังอ่อนเยาว์ในเรื่องเช่นนี้ จึงไปขอคำปรึกษาจากอธิการบดี ได้รับคำแนะนำว่า ทาง อบต. เขาช่วยเหลือมหาวิทยาลัยมาก หากไม่ช่วยลูกของสมาชิก อบต. ท่านนี้ ต่อไปความช่วยเหลืออาจลดลง จึงแนะนำให้แก้เกรด

ดร. ก. งุนงงและอึดอัดต่อคำแนะนำ และในที่สุดก็ต้องแก้เกรด แต่ก็ทำใจไม่ได้ ในที่สุดก็ลาออกจากมหาวิทยาลัย ร. ไปทำงานที่อื่น

ผมมีคำถามเพื่อเป็นความรู้ว่า เหตุการณ์ทำนองนี้มีเกิดที่อื่นอีกไหม เกิดบ่อยไหม

ป้องกันอย่างไร

ผมมีคำแนะนำว่า วิธีป้องกันแบบตัดไฟแต่หัวลม คือ อาจารย์ต้องฝึกวิธีสร้าง student engagement หรือฝึกวิธีทำให้เรียนสนุก ดังปรากฏในหนังสือ [ครูเพื่อศิษย์](#) [สนุกกับการเรียนในศตวรรษที่ ๒๑](#)

ซึ่งดาวนโหลดได้ฟรี โดยมหาวิทยาลัยที่เผชิญปัญหา นศ. เรียนอ่อนและไม่ตั้งใจเรียนควรมีนักศึกษาหนังสือเล่มนี้ และจัด training workshop แก่ครู และจัดให้มี PLC Student Engagement ให้อาจารย์ได้ ลปรร. เทคนิคหรือเคล็ดลับ ที่ช่วยให้ นศ. เรียนสนุก และเรียนแล้วรู้จริง

นี่คือวิธีบริหารมาตรฐานการศึกษา ในระดับปฏิบัติ ใกล้ตัวนักศึกษาที่สุด และเป็นของจริงแท้ที่สุด

มาตรฐานที่แท้ อยู่ที่การปฏิบัติ ไม่ได้อยู่ในกระดาษ

วิจารณ์ พานิช

๒๐ พ.ย. ๕๖

บันทึกนี้เขียนที่ [GotoKnow](#) โดย [Prof. Vicharn Panich](#)